

УДК 347.4

DOI <https://doi.org/10.32849/2663-5313/2019.11.03>**Петро Гуйван,**канд. юрид. наук, заслужений юрист України,
професор Полтавського інституту бізнесу

МОТИВОВАНІСТЬ ДІЙ ОРГАНІВ ВЛАДИ ТА НАЦІОНАЛЬНИХ СУДІВ У СФЕРІ ДОСТУПУ ДО ПУБЛІЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ

Стаття присвячена дослідженню актуального питання стосовно гарантування в українській державі реалізації основоположного принципу інформаційної свободи у демократичному суспільстві. Для задоволення суспільних чи приватних потреб індивідумів вирішальною є можливість отримання відомостей у тому числі від владних структур, які є розпорядниками інформації. У роботі обстоюється позиція, що право на доступ до інформації є одним з основних невід'ємних прав людини і громадянина. Відтак наголошується, що в державі мають бути створені ефективні правові механізми для його здійснення та гарантії його захисту у разі порушення. Відзначено намагання законодавця встановити демократичні регулятори на нормативному рівні щодо забезпечення вільного доступу кожної особи до інформації, яка становить суспільний інтерес. На це спрямований Закон України «Про доступ до публічної інформації», який покликаний гарантувати кожній особі можливість здійснення вказаного права. Разом із тим в Україні є численні проблеми із забезпеченням доступу громадян до публічних даних. І передусім це пов'язано з нормативною безкарністю владних суб'єктів у цій сфері та невиправданою толерантністю до цих суб'єктів з боку національних судів у разі оскарження їхніх неправомірних дій.

Розглянуті ментальні та мотиваційні засади правопорушень з боку розпорядників інформації, які пов'язані з немотивованою відмовою особи в доступі. Вивчено конкретні умови та правові лазівки для вчинення зазначених неправомірних дій. Зазначено прихильність українського судочинства до таких порушників із середовища влади. Наголошується на тому, що ЄСПЛ визнає таку практику хибною. На конкретному прикладі судової справи показано, що немотивованість та необгрунтованість вердиктів полягає у перекручуванні доводів особи, наданих нею під час розгляду справи, ігнорування її аргументів. У наших реаліях в царині доступу особи до публічної інформації неналежна вмотивованість рішення часто пов'язана з підміною питання, яке було предметом правового регулювання, замовчуванням окремих аспектів, що потребували розгляду та вирішення. Усе це може призвести до незаконних у матеріальному сенсі рішень, які знижують авторитет як відповідних владних органів, так і національного судівництва та підривають довіру до них.

Ключові слова: доступ до інформації, публічні відомості, вмотивованість рішень.

Постановка проблеми. У сучасних умовах інтенсивного функціонування інформаційного суспільства вирішальним є використання інформації для задоволення суспільних чи особистих потреб індивідумів. Тому значна увага приділяється вирішенню проблематики, пов'язаної з доступом до відомостей, які мають значення для досягнення вказаної мети. Право на доступ до інформації є частиною загального правового статусу особи, що створює необхідний юридичний фундамент інформаційного суспільства. Своєю чергою, функціонування сучасного інформаційного суспільства можливе лише за умов існування демократичної, правової держави, де панує принцип верховенства права і максимально забезпечується реалізація прав людини. Право на доступ до інформації є одним із невід'ємних прав людини і громадянина [1, с. 176].

Будь-яке право буде ефективним, якщо воно має правовий механізм здійснення та гарантії його захисту у разі порушення. Керуючись основними міжнародно-правовими правилами щодо інформаційної свободи у демократичному суспільстві, наша держава нині намагається приймати нормативні акти, які повинні спрямувати процес доступу до інформації в цивілізаційне русло. Зокрема, уже тривалий час діє Закон України «Про доступ до публічної інформації», який покликаний гарантувати кожній особі можливість отримувати відомості, що становлять суспільне значення і необхідні для реалізації особистих чи публічних прав та інтересів. Однак, на переконання більшості дослідників цього питання, вказаний акт на наших національних теренах має значну кількість вад, і передовсім вони виявляються у його

недієвості у площині практичного правозастосування.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

У науковій літературі проблематиці інформаційної свободи, зокрема вільного доступу людини до публічної інформації, приділили свою увагу такі науковці, як І. Гнибіденко, А. Марущак, Б. Кормич, О. Яременко, О. Нестеренко, Ю. Тодика, В. Паламарчук, В. Комаровський, Т. Шевченко, Т. Костецька, С. Янішевський та інші. У цих працях розглядаються актуальні питання організації відповідної діяльності розпорядників інформації щодо інформування населення, надання інформації на запити особи. Разом із тим поза увагою науки залишаються такі важливі аспекти цієї сфери, як необґрунтовані відмови у доступі, перекручування фактів, ігнорування запитів та інші зловживання суб'єктів владних повноважень з метою приховування від суспільства відомостей, які становлять публічний інтерес. Потребує більш широкого з'ясування питання дотримання критеріїв пропорційності втручання владних структур у свободу доступу до інформації, оскільки їх недотримання на практиці призводить до свавілля та незаконного обмеження прав людини у коментованій сфері.

Метою цієї статті є вивчення національного правозастосовного матеріалу щодо свободи доступу до інформації в частині різноманітних обмежень інформаційного доступу, зокрема, у сфері реформування національної судової системи.

Виклад основного матеріалу. Оскільки досить вагому участь у відносинах щодо здійснення інформаційних прав і свобод людини беруть компетентні органи владних повноважень, причому у якості зобов'язаної за законом особи, застосування нормативних приписів вельми ускладнено. Враховуючи сучасні українські реалії, досить значною є вірогідність свавільства державних суб'єктів у даному процесі. Із цим пересічні громадяни постійно зіштовхуються у разі потреби отримати публічну інформацію, яка за законом має бути відкритою. Попри загальну, здавалося б, урегульованість питання, особи, що звертаються за відомостями в Україні, постійно отримують необґрунтовані відмови в задоволенні запитів на інформацію. Органи державної влади та органи місцевого самоврядування фактично безпідставно відмовляють у наданні запитуваних відомостей, відносячи їх до інформації з обмеженим доступом, спотворюючи саму суть запиту і надаючи некоректні відомості, неправомірно маніпулюючи самим поняттям публічної інформації тощо.

Для українського суспільства вже стало недоброю традицією, коли владні структури необґрунтовано та невмотивовано нехтують запитами особи про певну інформацію. Втім, маємо зазначити, що все ж частіше такі розпорядники вказують підстави для подібної відмови, але вони здебільшого є незаконними. Такий варіант нинішнього розвитку подій зумовлений тим, що національна судова система, розглядаючи справи за позовами на подібні дії чиновників, напрацювала і широко застосовує правила щодо надання пріоритету інтересам органів влади порівняно з інтересами суспільства і тим більше – конкретної людини. Такий підхід є не лише антигуманним, а й антиправовим. Адже у багатьох міжнародних актах, таких як Міжнародний пакт про громадянські і політичні права», Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод, та інших, які, оскільки вони ратифіковані Україною, є елементом національного права, наголошується, що головною цінністю в сучасному демократичному середовищі є права людини, а усі суспільні та державні процеси мають здійснюватися саме з метою їх дотримання і захисту. Подібна концепція закладена і в ст. 3 Конституції України, в якій наголошується, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю, а права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави.

На жаль, дана парадигма не завжди знаходить відклик у діяльності нашої системи судочинства. І це показово видно у сфері правозастосування у площині доступу громадян до публічної інформації. Українське судівництво помилково визначає своє призначення як органу, що покликаний захищати інтереси держави. Тож у судових спорах з владними суб'єктами з приводу порушення ними прав людини на доступ до інформації суди практично завжди стають на бік більш економічно сильної структури – органу влади. Насправді вказана позиція є недемократичною та несправедливою. Суд за своєю природою не є захисником держави (то функції Президента, МЗС, зрештою, збройних сил). У судовому процесі держава, якщо вона в особі своїх органів є стороною, має такий самий статус і користується такими ж правами, як і пересічний громадянин, а у разі колізії прав цих суб'єктів перевага має надаватися фізичній особі. То є ознакою демократії, гуманності та чесності судівництва у цивілізованій країні, де для суду авторитет лише один – верховенство права.

Та слід повторити, що, позаяк в Україні у досліджуваній сфері у правосуддя є безумовний авторитет – владні структури, які є розпорядниками публічної інформації, останні схильні доволі вільно порушувати закон, розраховуючи на власну безкарність. Одним із типових порушень є неналежне мотивування відмови особі у наданні запитуваної інформації, яке досить часто не має нічого спільного із тим, що передбачена правовими актами. Мусимо констатувати, що вітчизняні розпорядники інформації, відмовляючи у доступі, досить часто грішать тим, що відмова або зовсім не містить мотивування, а обмежується лише формальним переліком відповідних норм законодавства, які у разі наявності фактичних даних (про які в органі немає відомостей) теоретично могли б слугувати мотивацією, або наведені мотиви не стосуються справи. Відтак, навіть наявність мотивування далєбі не означає, що рішення про відмову є законним та обґрунтованим. Бо, насправді, дуже часто спостерігається фактична віддаленість змісту мотивації від встановлених фактів та приписів правових норм.

Між тим дотримання вимог щодо вмотивованості своїх дій разом із реалізацією вимог стосовно їхньої законності має велике значення для оцінки діяльності органу. Належно мотивована дія з посиланням на законні підстави одночасно є і законною, і навпаки. Вмотивованість застосування права є взаємопов'язаними окремими елементами побудови висновків про факти та правовідносини, які стосуються рішення як процесуального документа. Саме тому можливість вибору – це не тільки право, але й обов'язок здійснити вибір так, щоб прийняте рішення найбільше відповідало конкретним особливостям розглядуваної справи [2, с. 94-95].

Як показує практика, судове оскарження подібних правопорушень зазвичай не дає належних результатів, порушене право особи на доступ до публічної інформації так і залишається незахищеним. У цій сфері регулювання, як ніде, важливим є темпоральний аспект захисту права особи: адже ненадання своєчасно необхідних відомостей може призвести до незворотності втраченого повноваження, неможливості його подальшого здійснення. Водночас у зазначеній категорії справ найбільш наочно проявляється негативна традиція нашого судівництва, коли невмотивованість та необґрунтованість вердиктів полягає у перекручуванні доводів особи, наданих нею під час розгляду справи, ігнорування її аргументів. На ці недоліки вказував європейський суд з прав людини

у рішенні у справі «Денісов проти України» [3, п. 76-78], причому показово, що ЄСПЛ виявив подібні порушення саме в діяльності Вищого адміністративного суду України. Часто неналежна вмотивованість рішення пов'язана з підміною питання, яке було предметом правового регулювання, замовчуванням окремих аспектів, що потребували розгляду та вирішення. Не зазначення судом у мотивувальній частині рішення результатів оцінки окремих доказів, на яких ґрунтуються позиції осіб, що беруть участь у справі, а також замовчування окремих доказів та доводів, за якими суд відхиляє ті чи інші докази, приводить до необґрунтованих та немотивованих висновків і, як наслідок, до винесення неправомірних з точки зору норм матеріального права судових рішень [4, с. 109].

Прикладом подібних неналежних способів правозастосування під час розгляду справи щодо оскарження відмови органу влади надати доступ до публічних матеріалів є справа № 800/369/17. У цій справі позивач звернувся до Вищої кваліфікаційної комісії суддів із запитом про інформацію стосовно результатів кваліфікаційного оцінювання його за всіма критеріями як учасника конкурсу на посаду судді, що відбувся у 2017 році. Як відомо, такі конкурси ВККС проводить на підставі Закону України «Про судоустрій і статус суддів» та спеціального нормативно-правового акта – «Положення про порядок та методологію кваліфікаційного оцінювання, показники відповідності критеріям кваліфікаційного оцінювання та засоби їх встановлення». У цьому документі визначено послідовність та види кваліфікаційних рейтингових показників, що підлягають оцінці, методологію цієї діяльності (сукупність прийомів дослідження, що застосовуються для оцінки), засоби та бали оцінювання.

У п. 5 глави 6 цього документа визначено ці показники. При цьому вони поділені на дві категорії: 1) ті, що визначаються шляхом безпосереднього оцінювання конкретних якостей кандидата на базі застосування відповідних кожному чиннику методик та необхідного обґрунтування. Це такі показники, як рівень знань у сфері права, у тому числі рівень практичних навичок та умінь у правозастосуванні (за наслідками анонімного теоретичного тестування); уміння та навички проведення судових засідань та ухвалення судових рішень (за результатом виконання практичного завдання); ефективність здійснення суддею правосуддя або фахова діяльність для кандидата на посаду судді; діяльність щодо підвищення фахового рівня;

особиста компетентність; соціальна компетентність; морально-психологічні якості; інші показники етичності; інтегративність; інші показники доброчесності. 2) друга група показників, які безпосередньо не оцінюються комісією, а вираховуються шляхом арифметичного сумування зазначених у попередній групі оцінок за відповідними показниками. До таких, що визначаються методом математичних екзерсисів без власне оцінювання за методикою, належать: критерій доброчесності (складається шляхом додавання оцінок за інтегративність та інші показники доброчесності), критерій професійної етики (складається шляхом додавання оцінок за морально-психологічні якості та інші показники етичності), професійна компетентність (складається шляхом додавання оцінок за рівень знань у сфері права, у тому числі рівень практичних навичок та умінь у правозастосуванні, уміння та навички проведення судових засідань та ухвалення судових рішень, ефективність здійснення суддею правосуддя або фахова діяльність для кандидата на посаду судді та діяльність щодо підвищення фахового рівня). У свою чергу, критерій компетентності складається із сумування критеріїв професійної (сам по собі складений показник), особистої та соціальної компетентності.

Отже, Комісія мала провести кваліфікаційне оцінювання кандидатів за усіма встановленими нормативно критеріями (їх у Положенні визначено 10), з урахуванням визначених показників за кожним критерієм встановити бали оцінювання в межах встановленого для кожного з них максимального балу та шляхом простого арифметичного додавання цих складників вивести загальний бал. При цьому, як вимагає ст. 88 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», Комісія також зобов'язана була надати мотивування кожному із показників, які вона встановила в результаті кваліфікаційного оцінювання. Дана інформація за визначенням закону «Про доступ до публічної інформації» є публічною, тож саме її і запитував позивач.

Однак, як випливає з подальших подій, ВККС замість відповіді на запит надіслала запитувачу витяг із власного рішення від 27 липня 2017 року № 440/вс-17 про результати кваліфікаційного оцінювання кандидатів, де вказано лише 3 з 10 оцінок за окремими рейтинговими позиціями та загальну суму балів. Заперечення особи з приводу того, що вона хоче отримати саме ту інформацію, яку запитувала, а саме повний перелік оцінок за усіма показниками оцінювання та мотиви саме таких оцінок, а не просто

підсумковий бал, були відкинуті Комісією. А відтак таку ж позицію зайняв і Верховний Суд, який розглядав цей спір. І хоча позивач у своєму інформаційному запиті від 8 серпня 2017 року запитував не рішення Комісії, в якому викладені лише результати арифметичних вправ оцінювача, а іншу інформацію – величину та обґрунтованість оцінок за показниками, тобто ті чинники, які безпосередньо оцінювалися відповідачем під час проведення кваліфікаційного оцінювання згідно з приписами методології, самостійно ним затвердженої, а не суму, виведену як підсумкову цифру, суд чомусь «не помітив», що у даному документі містяться абсолютно не ті показники, які запитував позивач, і виніс неправомірне рішення: «Відтак, оскільки відповідач надав позивачу інформацію на його запит, твердження останнього про порушення відповідачем вимог ст. 40 Конституції України та ст. 10 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року є безпідставним та спростовується матеріалами справи» [5]. Насправді, не треба було докладати великих зусиль аби встановити, що інформаційний запит та відповідь на нього стосуються зовсім різних предметів. Таким чином, орган влади порушив ст. 14 Закону України «Про доступ до публічної інформації» стосовно обов'язку розпорядників інформації надавати та оприлюднювати **достовірну, точну та повну інформацію**, а Верховний Суд на це не відреагував, розглядаючи справу.

Власне, у цьому процесі національний судовий орган часто припускався не менш дивних, невинуватих, але таких необхідних для свого результату, порушень закону. Так, Верховний Суд у коментованому рішенні відмову у задоволенні позову мотивував тим, що запитувана позивачем у розпорядника інформація є відсутньою у відповідача і він не повинен її створювати та утримувати. Насправді, дане твердження було відверто неспроможним, бо воно суперечить як чинному національному законодавству про судоустрій та доступ до публічної інформації, так і статті 10 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод. У цьому контексті спростовується твердження відповідача, підтримане судом, стосовно того, що запитувана інформація «не містить головної ознаки публічної інформації: «заздалегідь зафіксована будь-якими засобами та на будь-яких носіях», оскільки ВККС України така інформація не створювалася, а Закон № 1402-VIII та Положення про порядок оцінювання не передбачали обов'язку останньої створювати таку інформацію», і, крім того, «у судовому засіданні представник відповідача

на питання про фіксацію та документальне оформлення додаткових показників членами ВККС України відповіла, що такі дії не здійснювалися» (рішення від 15 лютого 2018 року у справі № 800/369/17).

Насправді запитувана інформація, безумовно, є в розпорядженні відповідача, і вона була на час отримання інформаційного запиту. Річ у тім, що за законом публічною інформацією є не лише ті відомості, які де-факто зберігаються у конкретного розпорядника, а й такі, якими він не володіє, але зобов'язаний володіти (пункт 1 частини першої статті 22 Закону «Про доступ до публічної інформації»). Отже, абсолютно неважко дійти висновку про обов'язок ВККС мати в наявності запитовані дані, виходячи принаймні із засад розумності та здорового глузду.

Адже усі цифрові показники оцінювання кандидатів на посади суддів, зафіксовані у відповідних рішеннях Вищої кваліфікаційної комісії суддів (у тому числі і тому, що було надане позивачу замість відповіді на інформаційний запит), є не первинними (отриманими внаслідок безпосереднього оцінювання чеснот кандидатів за відповідними методиками), а вторинними. Вони обчислені шляхом вчинення простої арифметичної дії – додавання первинних показників у певних напрямках оцінювання. Розумно було би припустити, що для того, аби здобути суму внаслідок додавання, слід знати доданки. Це – аксіома. Причому, продовжуючи логічний ланцюг мислення, маємо дійти висновку, що доданки стають відомими раніше суми. Тут, безумовно, буде справедливою теза, яку коротко можна визначити як *propter hoc, ergo post hoc* (спричинено цим, значить, після цього). Дійсно, наявність причинного зв'язку між явищами чітко вказує на те, що зумовлююча подія настане раніше за зумовлену (встановлено порядок подій у часі). Отже, ВККСУ повинна мати всі доданки (показники первинного оцінювання всіх кандидатів за різними критеріальними напрямками), перш ніж почати їх додавати і встановлювати збірні оцінки, відображені у рішеннях за наслідками кваліфікаційного оцінювання.

Отже, оскільки законодавчий акт вимагає проводити оцінювання за усіма 10 критеріями, проводячи кваліфікаційне оцінювання в межах конкурсу на зайняття вакантних посад судді, слід припустити, що ВККС спеціально приховує нормативно встановлені показники оцінювання саме щодо встановлених категорій, оперуючи лише підсумковими даними подібного тестування. Для чого це може робитися? Це здійснено Комісією, аби

унеможливити перевірку обґрунтованості та чесності виставлення конкретних оцінок за окремі показники та усунути справедливість у разі можливого оскарження упередженості у кваліфікаційному оцінюванні. Тому не дивно, що така метода знайшла підтримку суду, бо, як не парадоксально, а спір про зловживання органу влади під час проведення конкурсу суддів, стосувався і тих персон, що розглядали справу, та і всієї системи судівництва.

Втім, мусимо доповнити висновки, що виникли під час розгляду даного конкретного спору. Як показав подальший розвиток подій, головна вина ВККС полягає не у приховуванні результатів конкурсного добору. У подальших судових справах вже у 2019 році [6] було з'ясовано, що Комісія просто не проводила кваліфікаційного оцінювання у тому вигляді, як то приписує українське законодавство. Вона не здійснювала оцінювання кожного кандидата за встановленими окремими критеріями, тож на час винесення остаточних рішень за наслідками кваліфікаційного оцінювання кандидатів на посади суддів Верховного Суду не мала ніяких задокументованих відомостей про результати первинного оцінювання кандидатів за встановленими методиками. Як же за таких обставин були виведені сумарні показники? Питання риторичне. А відповідь на нього неодмінно знаходимо шляхом підтвердження досить популярної в суспільстві тези, яка постійно обговорюється соціумом. Вона полягає в тому, що люди переконані: добір суддів проводився незаконно, оцінки Комісії були запропоновані ззовні, без будь-якого конкурсу, тому ВККС не може дати зрозуміле пояснення їхніх складників, не кажучи вже про обґрунтованість і вмотивованість.

Висновки

З викладеного можемо зробити певні висновки. Отже, цілком очевидно, що в межах конкурсу на зайняття вакантних посад суддів Верховного Суду кваліфікаційне оцінювання кандидатів було проведене ВККСУ непрозоро, закрито з численними порушеннями порядку та методології здійснення вказаних дій. Оцінювання проводилося не за встановленими законодавством показниками шляхом вивчення та дослідження окремих для кожного з них показників відповідності, не шляхом дослідження визначених джерел доказів (досьє, матеріали проведення тестувань тощо), без урахування встановлених законодавчим актом рівнів оцінки за кожним показником. Це є вагомою підставою для проведення повторного

кваліфікаційного оцінювання суддів у тому вигляді, як то передбачено у законі № 1008, щойно прийнятому Верховною Радою. Що ж стосується ВККС, то цей орган як такий, що повністю дискредитував себе у нинішньому складі, цілком логічно за приписами того ж закону № 1008 має бути переобраний. І дуже тішить той факт, що нова влада намагається виправити попередні зловживання, не надаючи можливості старим чиновникам цього державного органу продовжувати свою діяльність, що дозволить оновити Верховний Суд і повернути йому довіру людей та авторитет. Сподіваємося, що реформи відбудуться реально, а не так, як завжди.

Список використаних джерел:

1. Демкова М., Фігель М. Інформація як основа інформаційного суспільства: поняття та

правове регулювання. *Інформаційне Суспільство. Шлях України*. К. : Фонд «Інформаційне суспільство України», 2004. С. 170-183.

2. Парог А. И., Грачева Ю.В. Понятие, основание, признаки и значение судейского усмотрения в уголовном праве. *Государство и право*. 2001. № 11. С. 90–98.

3. Рішення ЄСПЛ від 25 вересня 2018 року у справі «Денісов проти України», заява № 76639/11. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/974_c96. (дата звернення: 01.08.2019).

4. Тихонова Ю.С. Мотивированность и обоснованность решений в гражданском судопроизводстве. *Современное право*. 2013. № 3. С. 108–110.

5. Справа № 800/369/17. Архів Касаційного адміністративного суду Верховного Суду за 2017 рік.

6. Справа № 9901/293/19. Архів Касаційного адміністративного суду Верховного Суду за 2019 рік.

The article is devoted to the research of the actual issue of guaranteeing in the Ukrainian state the realization of the fundamental principle of information freedom in a democratic society. In order to meet the public or private needs of individuals, it is crucial to obtain information, including from the authorities that are the stewards of the information. The paper argues that the right to access to information is one of the fundamental inalienable human and citizen rights. Therefore, it is emphasized that effective legal mechanisms must be in place in the state for its implementation and guarantees for its protection in case of violation. The legislator's efforts to establish democratic regulators at the normative level regarding the free access of every person to information of public interest were noted. This is addressed by the Law of Ukraine "On Access to Public Information", which is intended to guarantee every person the opportunity to exercise the said right. At the same time, there are numerous problems in Ukraine in ensuring public access to public data. This is primarily due to the statutory impunity of the authorities in this area and the unjustified tolerance of these entities by the national courts in the event of their wrongdoing.

The mental and motivational underpinnings of offenses by information providers related to non-motivated denial of access are considered. The specific conditions and legal loopholes for committing these misconduct have been studied. The commitment of the Ukrainian judiciary to such offenders from the authorities is noted. It is emphasized that the ECHR recognizes this practice as false. A specific example of a court case shows that the non-motivation and unreasonableness of the verdicts is to distort the person's arguments in the case, to ignore their arguments. In our realities, in the realm of a person's access to public information, the inappropriate motivation of the decision is often associated with the substitution of the subject matter, which is subject to legal regulation, by concealing certain aspects that need consideration and resolution. All this can lead to materially unjustified decisions that undermine confidence and undermine the authority of both the relevant authorities and the national judiciary.

Key words: access to information, public information, motivation of decisions.